

בארץ הזאת -

אך יותר קשה

למות בה!

ב עצב, למתים אולי לא-כלייך קשה, אבל שאריהם, הנאלצים לשאת בהר צאות המיתה של קרוביהם, אינם מלקקים דבש.

המות, או הטכס המלווה אותה, הוא כיום סמל של מעמד, כמו המכוננית, הטל-וויזיה הציבעונית, והידועה-בציבור. מי שחסר סימלי-מעמד אלה בעודו חי, לא יתקשה ליותר עליהם גם לאחר מותו. אך האחרים, אלה שמידת השיבותם בפני עצמם תלויה באורך מכוניתם או בגודל מציבתם - אלה יהפכו עולמות על-מנת שגופת ניפטרת תובא למנוחתה האחרונה בכבוד הראוי לה.

וכבוד ראוי עולה כסף, הרבה כסף.

מחיר

הכבוד

מחיריו של הכבוד הזה, שעל מרביתם אין כל פיקות מטעם משרד-המיסור והתעשייה, אינם קשורים למדד

כל חשיבות. מה להחליה-הגה" ולפרטים טפלים כגון זה?

תאינות כשרשרת. יונתן (27), יצא בדהרה מגדרה לכיוון תל-אביב, ובדרך אסף "טרמפיסטים" כיד-המלך, כך נסע לו ללא כל עיכובים עד הגיעו לבתי-ים. כאן המתינה לו הראשונה בשרשרת ה' צרות, בדמות השוטר יוסף זהבי, שבקט' נועו כמעט שהתנגש עם כניסתו לעיר. השוטר הדביק את מכוניתו ה"שאוילה" של יונתן בחוב בלפור בבתי-ים, והורה לו לעצור בצד.

אך לא גבר כיונתן ייבהל. הוא זינק קדימה, הגביר את המהירות והחל מנסה להימלט מפני השוטר, תוך ביצוע עקיפות מסוכנות.

תוך כדי בריחה סטה הנהגיה-מתחיל למרנן הכביש, עדיין בחוב בלפור, ופגע בצומת רבה במכונית פרטית שבה ממו' לו. בלחט הבריחה התעלם מן התקרית הפעוטה, המשיך לנסוע במהירות והתנגש במכונית אחרת.

כתוצאה מהתנגשות שנייה זו, התהפך כו שתי המכוניות המעורבות כשגגן מטה וגלגליהן מעלה. כל גוסעי מכוניתו של יונתן נפצעו, נהג המכונית האחרת, חיים שושן, נפצע קשה - ונוסעת שהיתה בו מכוניתו של שושן, ריבקה ביגר בת ה' 24, נפצעה קשה ומתה לאחר-מכן בבית החולים.

יונתן מיניס הצליח להימלט מן המקום, אך כעבור זמן-מה נלכד ונעצר.

בחור בלי מזל. הוא שוחרר בערבות של 10 אלפים לירות בבית-מישפט-השלום בתל-אביב, ב-22 באוקטובר 1971. כתב-האישום נגדו הוגש בדצמבר 1971. סעי' פי האישום: גרימת מוות כתוצאה ממעשה בלתי-חוקי, נהיגת רכב בדרך ברשלנות, שגרמה לתאונה, נהיגת רכב ללא-רישיון, ועוד.

יונתן החליט שזה לא עסק, הלך הור' ציא לעצמו רישיון-נהיגה, חוקי, הפעם. שיהיה סדר.

לא עברו ימים אחדים לאחר קבלת הרישיון, ושוב הסתבך בתאונה, גם הפעם

נראה שהמונים על צנזורה זו מודעים היטב לכתביו של מארכס. שטען בין השאר כי "הדת היא אופיום להמונים" והרי הכנסת אופיום לארץ היא עבירה פלילית. מה היה לאנשי הצנזורה לומר על עניין זה?

הפרוצדורה חוגגת. חגן זילבר, מי אנשי צמרת הצנזורה, הבטיח לברר את הפרשה, אך תוך זמן קצר זנח את הטיפול בה, והטיל על אחת מפקידותיו, שימחה, להבהיר את הדבר.

שימחה לא מיהרה לספק פרטים, אלא התעניינה תחילה היטב מי מסר להעולם הזה את המידע האמור. אחר-כך טענה כי הספר המוחרם זכה לטיפול מסור, נשמר היטב, עבר בדיקה, הועבר אל המלון בירושלים, שם התאכסן התייר הולסט, ומשם נשלח לשוודיה, בעיקבותיו, לכן, לדבריה, לא היה כל מקום להגיש תלונה בעניין.

כאשר נשאלה הפקידה מדוע, בעצם, הוחרם הספר, השיבה: "אינני מוסמכת לענות".

בשלב זה הועבר הכדור לידי שלמה סיני, אשר הציג עצמו כאחראי על הצנזורה של הדואר.

"לקחנו את הספר לבדיקה", אמר סיני, "כפי שבדקים גם מעטפות, כדי למנוע הברחת סמים".

"ומדוע לא נבדק הספר במקום, ולא הוחרם מיד?" נשאל. "יש לנו פרוצדורה מסוימת", הבהיר.

דרכי אדם

לנהוג בכל מחיר

מעליו של

"חולה-החגה"

הפתימו כשרשרת

אסונות כבדים

מכונית השברולט שחנתה בצד הדרך,

(החשך מעמוד 24) בפועל לנאשמת. היא מניחה לבית המשפט להחליט בדבר.

"בכל מקרה אחר", אמר השופט יצחק רווח, "לא היינו מקבלים את העירעור, אך בגלל התינוק הרך לא נשלח את הנאשמת לכלא. הוא לא חייב לסבול".

דת

דין תנ"ך כדיו סמים

אילו קרה הדבר ברוסיה -

היתה פורצת סערה בינלאומית

"התנ"ך הוזה נשאר אצלנו!" הודיע הפ' קיד בנמלה-התעופה בן-גוריון לתייר הי' שוודי אריק הולסט, שהגיע לישראל ב-12 במארכס, 1974.

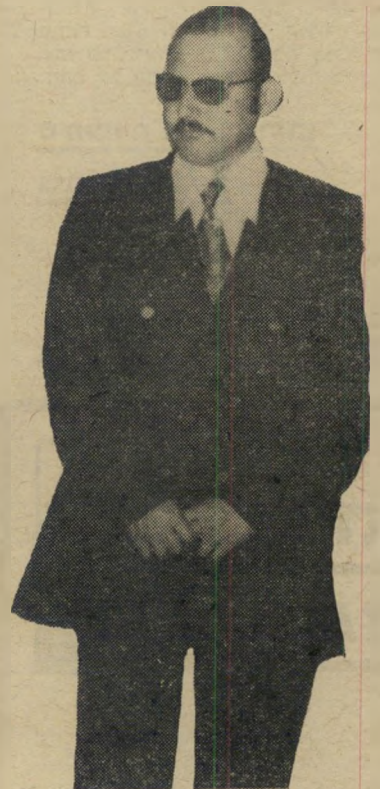
התנ"ך המיוחד הזה, שזכה בכבוד להיות מוחרם בנמלה-התעופה, לא היה אלא עותק רגיל ביותר של הברית-החדשה, הוא ספר התנ"ך הנוצרי, שנמצא בין חפציו של הולסט בעת הבדיקה השיגרית, לאחר ריתו מהמטוס שהביא ארצה.

צנזורה ע"י התנ"ך. למראה מבטו הנידחם של התייר, אשר התבשר זה-עתה על החרמת ספר-הקודש שלו, מיהר פקיד הצנזורה והתברוקה (השייך למשרד הי' תיקשורת) להרגיעו. "זה בסדר, אני אתן לך אישור", אמר.

הפקיד פנה למלא את הוראות-הקבע הי' מוטלות עליו, ורשם בטופס הדוארי-הניתפס, מס' 0862, את הפרטים הבאים: "ספר תנ"ך נוצרי (ביבל), ו-2 פיסות-נייר".

המעשה שעשה פקיד-הצנזורה בנמלה-התעופה, כניראה על-פי הנחיות מגבוה, היה תמוה מאד. מי רשאי להסמיך פקיד שירותים במדינה דמוקרטית להחרים ספר תנ"ך? מי החליט שלתיירים הגויים הבאים לבקר בישראל אסור להחזיק, או אפילו להכניס לארץ, רחמנא ליעלן, חומר-תעבה מסוג זה?

אילו היו שילטונות בריטה-המועצות, לי משל, מעזים להחרים ספר תנ"ך אצל יהודי בעל אזרחות אמריקאית, או צרפתית, או אנגלית, שבא לבקר בארצם, היה הדבר

נחן וייסמאק

יורה-המחיה, או לכל מדד אחר - פרט למדדי-יורה-המיתה.

נכון, אימנם, שמחירה של דירת-קבר במרכז נוש דן נמוך ממחיר דירת-חדר בצפון העיר, אך בהתחשב בשיטחה של דירת-הקבר, הרי המחיר למטר מרובע משתווה בהחלט למחיריהן של דירות ב' רחוב כ"ט בנובמבר בתל-אביב. מה-גם שלא פרוטקציה או מתן-בסתר לא ניתן כלל להיכנס לרשימה המיוחסת.

אין כאן הגרלות, אין כאן פריבילגיות, לא זוגות צעירים ולא חיילים משוחררים - הכל נקבע לפי ראות עיניה של הוועדה המיוחדת של חברא קדישא. ועיני הוועדה חודרות לבב וכיס, ואומדות היטב כמה יהא בידך לשלם תמורת הזכות הביל-עדיית לשכון, לאחר מותך, בהכרתם הטור' בה של אנשי-שם.

מת סתמי מועבר לקבורה בבית-הקברות בחולון. אך למעשה, גם המקום בחולון הולך ומתמעט, ולדברי מזכיר החברא קדי' שא של תל-אביב, יצחק רוט, פנו כבר לממשלה בבקשה לאתר מקום לבית-קבר' רות חדש.

נראה כי בית-קברות זה ימוקם איי' שם בין תל-אביב לרמלה, בואכה ירושלים, אם לא היו למת כל דרישות מיוחדות

Official document from the Postal and Telegraph Censorship office. It is a confirmation of detained mail for Erik Holst. The document includes fields for sender name, address in Israel, address abroad, and a description of the detained material. The material is identified as a Bible (Tanach). The station is marked as 12374. There is a signature and date on the document.

מיסמך ההחרמה של התנ"ך הנוצרי הדת - חשיש להמונים בקירבת גדרה, קרצה ליונתן מיניס קרי' זה גדולה. הוא לא יכול לעמוד בפני הפיתוי. ניגש פתח את הדלת, התיישב ליד ההגה ויצא לדרך. לעובדה שלא היה בידו רישיון לנהיגת רכב מנועי, משום סוג שהוא, לא היתה מעורר סערה בקנה-מידה עולמי. אך מסתבר שבמדינת ישראל, שאחרי-הקודש הפוזרים בה מושכים אליהם את בני כל הדתות בעולם, רשאי פקיד-צנזורה של הדואר להחרים את ספר התנ"ך הנוצרי, ולהוציא עליו אישור של דואר-נתפס.